

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 31.01.1968, sp. zn. 5 Cz 159/67, ECLI:CZ:NS:1968:5.CZ.159.1967.1

Číslo: 49/1968

Právní věta: Náhrada mzdy za podmíněně nutné přestávky v práci obsluhy topného zařízení je součástí nutných nákladů ve smyslu § 3 vyhl. č. 197/1957 Ú. l.

Soud: Nejvyšší soud ČSSR

Datum rozhodnutí: 31.01.1968

Spisová značka: 5 Cz 159/67

Číslo rozhodnutí: 49

Číslo sešitu: 6

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Byt, Hospodaření s byty

Předpisy: 197/1957 Ú. § 1.
§ 3

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 49/1968 sb. rozh.

Náhrada mzdy za podmíněně nutné přestávky v práci obsluhy topného zařízení je součástí nutných nákladů ve smyslu § 3 vyhl. č. 197/1957 Ú. l.

(Rozhodnutí Nejvyššího soudu z 31. 1. 1968, [5 Cz 159/67.](#))

Žalobce se domáhal zaplacení dlužné úplaty za ústřední vytápění a dodávku teplé vody v topném období 1964/1965. Žalovaní namítali, že částky na nich požadované jsou nepřiměřené zvláště se zřetelem k tomu, že mají nést i příplatek za podmíněně nutné přestávky v práci obsluhy topného zařízení ve výši 8 Kčs denně; poukazovali i na to, že zvýšení nebylo s nimi projednáno, jak vyžaduje § 231 o. z.

Rozsudkem krajského soudu v Plzni z 21. 9. 1966 byl změněn rozsudek soudu prvního stupně tak, že žalovaní byli zavázáni k povinnosti zaplatit žalobci - ve srovnání s rozsudkem soudu prvního stupně - nižší částky; krajský soud vycházel z toho, že náhrada mzdy za podmíněně nutné přestávky v práci obsluhy topného zařízení není součástí nutných nákladů ve smyslu § 3 vyhl. č. 197/1957 Ú. l.

Nejvyšší soud rozhodl ke stížnosti pro porušení zákona podané generálním prokurátorem, že byl rozsudkem krajského soudu porušen zákon a zrušil jej.

Z odůvodnění:

Není sporu o tom, že žalobce započítával do nutných nákladů rozvrhovaných podle § 3 vyhl. č. 197/1957 Ú. l. na uživatele bytů i náhradu mzdy ve výši 8 Kčs za každý den, kdy je topičem obsluhované kotelní zařízení v provozu, a to z titulu podmíněně nutných přestávek při obsluze tohoto zařízení; jde jen o to, zda je tento postup žalobce správný či nikoli.

Podle § 3 odst. 1 vyhl. č. 197/1957 Ú. l. se úhrn úplat za jedno topné období rovná výši nutných nákladů, které vlastník domu vynaložil na ústřední vytápění a dodávku teplé vody., Podle § 3 odst. 2 (č. 3) se nutnými náklady rozumí mzda (odměna) stanovená podle mzdových předpisů za obsluhu topného zařízení včetně nemocenského pojištění pracovníků, a to bez ohledu na to, kdo obsluhu obstarává; výslovně vyňaty z nutných nákladů jsou pouze prémie za spalování méněhodnotného paliva.

Z hlediska těchto ustanovení bylo povinností soudu zabývat se tím, zda náhrada mzdy za podmíněně nutné přestávky při obsluze topného zařízení představuje součást nutných nákladů ve smyslu § 3 odst. 1 a 2 (č. 3) vyhl. č. 197/1957 Ú. l.

Ustanovení § 3 odst. 2 (č. 3) vyhl. č. 197/1957 Ú. l. nevymezuje blíže, které součásti mzdy nutno považovat za nutné náklady; vylučuje pouze prémie za spalování méněhodnotného paliva. Z toho však ještě neplyne, že může být do nutných nákladů zahrnována celá mzda topiče vyplácená mu na základě mzdových předpisů, ale - protože do nutných nákladů náleží toliko mzda příslušející podle mzdových předpisů za obsluhu topného zařízení - pouze její část, která je odměnou za práce považované za obsluhu topného zařízení.

Posouzení otázky, zda je odměna za podmíněně nutné přestávky v práci vyplácená podle § 12 (bod 7) výnosu býv. Ústřední správy pro rozvoj místního hospodářství o mzdových podmínkách dělníků zaměstnaných v bytových organizacích národních výborů z 12. 3. 1964, čj. VI/212-120/1964, součástí nutných nákladů ve smyslu § 3 odst. 1 a 2 (č. 3) vyhl. č. 197/1957 Ú. l., je tedy závislé na posouzení, které úkony lze zahrnout pod pojem „obsluha topného zařízení“. Z povahy provozu topného zařízení vyplývá, že za obsluhu topného zařízení nutno považovat nejen vlastní efektivní obsluhu kotlů (příprava topením zatápění, zauhlování, vlastní topení, odstraňování škváry, vyčištění topeniště, prohrabávání, běžné udržování topného zařízení, úklid kotelny apod.), s níž zpravidla počítají stanovené normy obsluhy podle přílohy č. 2 cit. výnosu, ale i potřebnou dobu strávenou v pohotovosti a při kontrole provozu nezbytnou k zajištění provozu po dobu určenou dodávkovou normou, za niž přísluší topiči odměna podle § 12 (bod 7) cit. výnosu i za předpokladu, že v jejím průběhu konal náhradní práci (§ 12 bod 11 cit. výnosu). To vede k závěru, že náhrada mzdy za podmíněně nutné přestávky při obsluze topného zařízení, vzniklé zpravidla v souvislosti s rozdílem mezi provozní dobou kotelního zařízení (určenou podle § 15 odst. 2 vyhl. č. 197/1957 Ú. l.) a normou obsluhy (stanovenou podle přílohy č. 2 cit. výnosu), představuje součást nutných mzdových nákladů ve smyslu § 3 odst. 2 (č. 3) vyhl. č. 197/1957 Ú. l.

Rozsudkem krajského soudu, který vycházel z jiného právního názoru, byl porušen zákon v ustanovení § 3 odst. 1 a 2 (č. 3) vyhl. č. 197/1957 Ú. l.